

Morte e vita

Kylan sticker mot huden och jag vaknar. Det är fjärde dagen nu, fjärde dagen sen det hände. Solen bränner bakom ögonlocken och verkligheten kryper sig allt närmare. Det finns ingenting jag kan göra.

Med största sannolikhet har det gått två dagar sedan någon hälsade på senast, om man räknar bort alla anställda såklart. Morsan och farsan har jag inte hört av, den enda rösten jag faktiskt känt igen är min systems. Hon var här andra gången jag vaknade för att identifiera mig åt personalen. Tiden går dock mycket långsammare när man inte kan prata med någon annan än sig själv och det enda man ser är insidan av sina ögonlock, men om det är en sak jag vet så är det i alla fall att jag kommer ta mig härifrån. Jag vill leva.

Sakta drar jag ner den kalla luften i mina lungor. En, två, tre slag hinner hjärtat slå innan jag andas ut igen och monitorn på höger sida piper monotont vidare och tillkännager min puls för alla som vill höra. Någon rullar en vagn i rask takt genom korridoren utanför min stängda dörr men försvinner lika snabbt som den kom. Den första tiden efter jag vaknade försökte jag mitt allra yttersta att göra något. Minsta lilla som att öppna mina ögon eller lyfta ett finger men inte ens det gick. De första minuterna när jag insåg var panikartade och rent utomkroppsliga. Jag kunde inte ens röra ett finger.

Med en smäll öppnas dörren hastigt och en våldsam vindpust slår mig ur mina tankar. Lika fort som dörren öppnats är den stängd igen och någon tar raska steg mot mig. "Du är där, eller hur?" rösten är minst lika skärrad som jag. "Du måste förstå, ingen ska behöva gå igenom detta, ingen. Snälla släpp taget. Vi har bara en chans." två så iskalla händer att det ilar till benmärgen hafsar tag i min hand och drar den minst en halvmeter upp i luften. Ett mörker täcker rummet och inte ens ljuset från fönstret syns bakom ögonlocken.

"Trodde du på fullaste allvar att du skulle lyckas den här gången?" En andra röst dånar från sängens andra sida och ett mustigt skratt fyller rummet. De händer som nyss drog mig försvinner lika snabbt som de kom och byts istället ut av en varm klapp på min högra axel som tryggt bäddar ner mig i sängen igen. "Ingen skulle någonsin säga nej till livet för att följa med dig. Att komma hit var ett misstag. Grabben vill leva, det syns ända ut i fingertopparna." Utan att förstå vilka som brutit sig in i mitt rum försöker jag så hårt jag kan tillkännage min närvaro. Den högra personen har rätt. Jag vill leva. Tankarna rusar men avbryts av en viskning från vänster. "Ingen skulle välja livet om de visste sanningen." tystnaden som följer viskningen är så tung att den lägger sig som en hinna över allt i rummet. Vilken sanning? Fast att jag inte kan se någon av männen känner jag att balansen skiftat något. Tvekan och tvivel fyller luften och om så bara för en sekund undrar jag om de kanske gett sig av.

En skarp inandning från den kalla mannen bryter tystnaden och hans händer ligger återigen om min hand, som om de skyddar mig från den högra mannen. "Broder, du vet att det inte funkar så. Du kan inte rädda dem!" En dramatisk smäll från höger binder återigen rummet i total tystnad. Inte ens sjukhusets vanliga ljud kan penetrera väggarna och jag ligger som trollbunden mellan männen. "Om jag kunde få ge honom en fristad. Om jag kan få rädda endast en från livet som du så kallar det, skulle jag vara dig evigt tacksam bror. Pojken kommer aldrig kunna resa sig ur sängen igen, han som levt med så mycket smärta redan. Du visste att detta skulle hända broder och inte för en sekund tänkte du att människorna är

värdiga barmhärtighet.” som om någon kastat en sten i en sjö sjunker en tyngd ner i min mage. Jag kommer aldrig härifrån. Samma panik som sköljde över mig när jag vaknade väller nu som en våg genom min kropp och hoppet beger sig allt längre bort från mig.

“Självklart visste jag broder. De befinner sig alla i ett kretslopp.” Den tunga rösten täcker återigen rummet. “Det är sant som du säger, ingen lycka kommer komma utav hans så kallade liv. Ingen människa kommer någonsin finna sann lycka genom det liv jag erbjuder.” Rösten rör sig runt min säng. Monitorn piper monotont vidare bredvid mig, jag är ensam igen.

Mörkret runt mig lättar, stilla öppnar jag mina ögon. Verkligheten kryper sig allt närmare. Det finns ingenting jag kan göra.